

KỊCH

*Agatha
Christie*

CÁI BẦY CHUỘT

CÁI BẦY CHUỘT

Tác giả: Agatha Christie

Nguyên tác: The Mousetrap

Người dịch: FB Hội yêu thích nhà văn Agatha Christie

KỊCH BẢN

DTV-EBOOK.COM

Tính đến năm 2007, vở kịch The Mousetrap (Cái bẫy chuột) của Agatha Christie hiện đang giữ kỷ lục vở kịch được công diễn lâu nhất trong lịch sử sân khấu London, ra mắt lần đầu tại rạp Ambassadors Theatre ngày 25 tháng 11 năm 1952 và vẫn tiếp tục được diễn cho đến nay với trên 20.000 buổi diễn.

-(theo số liệu 2007, wikipedia)-

Nguyên bản tiếng Anh (>2h):

Act1: www.1drv.ms/b/s!AuIT2QHiAj26j20gv-cqZKdDSy1f

Act2: www.1drv.ms/w/s!AuIT2QHiAj26j2zWbizsMquXH9sX

Sang kịch bản tiếng Việt, cắt xuống còn ~1h, bỏ bớt đoạn dài dòng để các bạn có thể nhớ và diễn xuất tốt hơn.

Kịch diễn:

*- 1 version khá hay từ GCT Theatre:
www.youtu.be/XMAB4x8QsBw*

- Chuyển thể sang "cây nhà lá vườn" tự biên tự diễn (Funix, a chị e yêu sách, dịch giả Nguyễn Việt Hải), a chị e xem xong đừng cười, pà con đã cố gắng lắm rồi (cái này 20 năm sau quý lắm đây):

www.1drv.ms/f/s!AoMt1NVPO04zgajKbr6pZ51LW5DAIQ

NHÂN VẬT

Mollie Ralston: 20 tuổi, Bà chủ nhà trọ Monkswell, vợ của Giles Ralston (25 tuổi), là người phụ nữ tần tảo, chu đáo, nhanh nhẹn.

Giles Ralston: 24 tuổi, cùng vợ quản lý nhà trọ Monkswell, tốt tính, giúp đỡ công việc gia đình.

Christopher Wren: 23 tuổi, vị khách đầu tiên, tính tình sốt sắng, luôn áp đặt cách nghĩ riêng. Thừa nhận đang chạy trốn khỏi quá khứ. Tên đặt trùng với tên một vị kiến trúc sư nổi tiếng.

Bà Boyle: 50 tuổi, phụ nữ khó tính, luôn không vừa lòng với những gì trông thấy.

Thiếu tá Metcalf: 63 tuổi, cựu binh, rất kín thông tin đời tư.

Cô Casewell: 25 tuổi, phụ nữ lạ, sống khép kín, và rất tự nhiên khi bộc bạch những điều khủng khiếp thời thơ ấu.

Ngài Paravicini: 35 tuổi, một quý ngài nước ngoài, do xe bị trượt tông vào lề và chết máy, tới nhà trọ thuê nhờ.

Trung sĩ điều tra Trotter: với vai trò là người điều tra, vượt qua mưa bão để tới xét hỏi các nghi vấn tại nhà trọ.

PHÂN ĐOẠN 1: (45')

Cảnh 1. (4 phút, giới thiệu một án mạng. Xuất xứ Mollie và Giles)

(Phòng chờ nhà nghỉ Monkswell Manor. Mùa hè nắng nóng, trời oi bức, sắp có vẻ có mưa to. Buổi chiều, căn phòng có cửa sổ, 01 bàn, 02 ghế quanh bàn, 01 ghế gần cửa sổ, 01 điều hoà. Bên trái đường xuống bếp, đường lên tầng. Bên phải đường xuống thư viện, đường lên tầng.)

(Ánh sáng sân khấu dần dần được bật sáng khắp phòng chờ)

Nhạc bài bài "Ba Con Chuột Mù" bật to dần lên.

Một số giọng đàn ông và đàn bà đang la hét chat với nhau)

Tiếng nữ: Chúa ơi, chuyện gì thế?

Tiếng nam: Nó chạy đằng kia!

Tiếng nữ: Ôi chúa ơi!

(Tiếng còi cảnh sát tuýt lên, kèm theo loạt vài tiếng còi nữa)

(Rồi tất cả âm thanh từ từ vào im lặng)

Âm thanh qua radio: ...theo như nguồn tin của sở cảnh sát Scotland, án mạng xảy ra tại số 24 đường Culver, Paddington...

...người phụ nữ bị sát hại, có dấu vết bóp cổ, là bà Maureen Lyon. Trong quá trình xem xét sự việc, cảnh sát đang quan tâm và phỏng vấn một người đàn ông gần hiện trường, mặc áo sơ mi sẫm, quần ngố màu ghi và đeo kính.

(Cô Mollie Ralston vào phòng từ cửa phía phải. Cô đặt túi xách lên ghế và ra phía radio để tắt nó khi đang đọc bản tin tiếp theo. Trên bàn có sổ sách lưu tên khách đặt trước phòng)

Âm thanh qua radio: ...những phương tiện đi lại được cảnh báo vì khí hậu khô hanh oi bức, có thể có dông và mưa to, đặc biệt vùng bờ bắc

Scotland.

(Mollie tiến tới ngồi xuống ghế bành. Cô đi lại, nhìn bảng Hiệu nhà khách. Cô và gật đầu tự đắc)

Mollie: Nó trông rất OK. Lão Giles thật ngốc! Chúa ơi!

(Mollie đi ra phía cửa trái)

(Giles chạy vào từ cửa phải, dáng vẻ vừa đi xa về, đặt mũ, áo khoác lên ghế)

Giles: Mollie à? Mollie ới? Em ở đâu?

(Mollie bước vào từ bên trái)

Mollie: anh cứ để e làm mọi việc thế này à (cười, hôn lên má Giles)

Giles: Ồ, em đây rồi - Cứ để đấy anh làm. Để anh bật tăng thêm điều hoà. Trời oi bức quá.

Mollie: Được rồi. anh có mua được lồng gà không

Giles: Ôi cái cửa hàng chết tiệt đó lại lừa anh; hàng của nó còn tồi hơn chỗ anh thường mua đang hết. Mà trời nóng quá, (vừa nói vừa quạt bằng tay) không thể đi đâu ở cái nhiệt độ 39, 40 độ này được.

Mollie: Nghỉ đi anh, để e tăng nhiệt máy lạnh. Ah mà máy lạnh đang bị hỏng, cứ 23 độ mãi thôi anh. Như thế này trời sắp đông, mưa to rồi.

Giles: Để anh đi sắm thêm quạt. (đi lại gần Mollie) Ai lại cứ để phụ nữ lo hết thế này. Phải xứng đáng với người phụ nữ được thừa kế gia tài này chứ.

Mollie: Này anh xem, lịch tuần này chúng ta phải đón nè: Ông Christopher Wren, sẽ ở phòng gỗ sồi trên bên phải; Bà Boyle Sẽ ở phòng giữa; Thiếu tá Metcalf sẽ ở phòng màu xanh; Cô Casewell sẽ ở phòng phía đông.

Giles: (vui vẻ đi lại xung quanh) Tuyệt, chỉ có vợ anh mới tuyệt vời như vậy. anh đi xem chuồng gà đây.

(Giles ra ngoài)

(Mollie treo áo khoác của Gile lên tường)

Cảnh 2. (3 phút, giới thiệu tính cách Christopher, hé lộ lịch sử vợ chồng Giles)

(Tiếng gõ cửa)

Mollie: Xin mời vào

(Christopher đi vào, tay xách túi đồ)

Mollie: Quý ông...ah ah... anh cần đặt phòng ạ.

Christopher: Tôi đã đặt phòng trước. Tôi Christopher Wren.

Mollie: Ah tôi thấy rồi. Anh có hành lý không ạ.

Christopher: Tôi có ít đây cũng không nhiều.

(Christopher đặt túi xuống, nhìn ngăm xung quanh, đi lại)

Christopher: Chà chà... tôi nghĩ phòng ốc cũng kiểu cách đấy, nhưng cần quét lại vôi tường cho màu tối chút. Tôi thích màu tối. Các nhà khách rẻ tiền thường chọn màu tối.

(Christopher nhìn xuống bàn)

Christopher: Ồ, cái bàn này phải là một bài gỗ to và dài, để nhiều người trong một gia đình có thể tham gia.

Mollie: Chúng tôi mới kết hôn được một năm. Mọi thứ còn đang bắt đầu ạ.

(Giles chạy ra từ cửa trái)

Giles: Mollie e có đó không?, anh nhờ chút.

Christopher: Tôi biết tôi biết.

Dạ vâng phòng anh trên này ạ. Gille anh hộ em mang giúp đồ khách lên.

Giles: Mời anh đi theo tôi

Christopher: (mỉm cười, đi theo Giles) Phụ nữ thường được nhờ bởi những đức ông chồng chăm chỉ.

(Giles và Mollie cười nhìn nhau)

Mollie: Dạ vâng cảm ơn những lời khen của anh.

Christopher: (tiếp tục) Cô biết không thường những người đoán trước được ý của người khác thì được coi là Nghệ sĩ. Ba mẹ tôi đặt tôi tên

giống tên một kiến trúc sư, ông Christopher Wren.

(Giles và Mollie ..nhìn nhau cùng àh lên)

Christopher: (tiếp tục) Cô biết đấy. Tôi thích những phụ nữ Anh. Anh à, anh biết không tôi thấy vợ anh rất có duyên bán hàng.

(Giles và Mollie trợn mắt với nhau)

Mollie: Thế anh bây giờ là kiến trúc sư ạ?

Christopher: Tôi bây giờ đang nghỉ ngơi. Xa mọi cái ồn ào xã hội. Tôi nghĩ thời gian tới mới xác định mình mong muốn cái gì.

(Giles và Mollie ..nhìn nhau cùng àh lên lần nữa)

Giles: Mời anh đi theo tôi a.

(Giles và Christopher vào cửa phải)

(Mollie đi theo)

Cảnh 3. (2 phút, giới thiệu và nêu tính cách Bà Boyle)

(Bà Boyle tự đi vào tay xách túi, giọng chậm rãi)

Bà Boyle: Nhà trọ Monkswell phải không? Trời ơi sao nóng thế này.

(Để túi xách xuống, vừa đi lại vừa quạt bằng tay)

(Mollie đi ra)

Mollie: Vâng chào cụ, cụ cần...ah. Cụ là Bà Boyle.

Bà Boyle: Vâng, tôi đã đặt trước phòng.

Mollie: Mời bà vào ạ. Phòng của bà trên gác ạ, phòng giữa.

Bà Boyle: Nhà gì mà nóng thế này?(vừa đi lại vừa tay quạt)

Nhà trọ mình có người phục vụ không?

Mollie: Vâng tôi đây thưa bà. (gọi vọng lên) anh Giles mang đồ lên cho khách.

Bà Boyle: Thế là không có người phục vụ riêng à? Sao trên báo quảng cáo nêu thế mà. Đúng là treo đầu dê bán thịt chó.

(Giles chạy ra)

Mollie: (mắt thương cảm nhìn Giles) Dạ vâng, chúng tôi sẽ hết sức phục vụ ạ. Bữa trưa sau 30 phút nữa ạ.

Bà Boyle: Thế có Matcha đá xay không?

Mollie: Dạ cái đó...

Bà Boyle: ...cũng không có à...Trời ơi, tôi lạc vào đâu thế này. Đây có phải thành thị không?

Giles: (Xách túi) mời bà theo tôi (đi vào)

(Bà Boyle đi theo vào)

Cảnh 4. (2 phút, giới thiệu thiếu tá Metcalf, xen vào bà Boyle khó tính, và Christopher thích nấu ăn)

(Thiếu tá Metcalf tự đi vào tay không mang gì cả, giọng chậm rãi)

Thiếu tá Metcalf: Nhà trọ Monkswell phải không?

Mollie: Dạ quý ông tới đặt phòng ạ?

Thiếu tá Metcalf: Tôi Thiếu tá Metcalf đã đặt trước phòng

Mollie: (về bàn) Ah, Thiếu tá Metcalf tôi có trong sổ đây ạ. Ông không có hành lý ạ? Mời ông lên ạ. Phòng của ông màu xanh phía trên. (gọi lên) Giles ơi dẫn khách tới phòng đi anh.

(Giles đi xuống đưa Thiếu tá đi ra)

Mollie: (định vào bếp)

(Christopher chạy ra)

Christopher: Tôi cũng muốn nấu ăn. Tôi thấy cô có trứng, nếu thêm khoai và rượu vang thì sẽ thành món rất tuyệt. Cô muốn thử không?

Mollie: (trợn tròn mắt)

(Christopher và Mollie vào bếp)

Cảnh 5. (3 phút, giới thiệu Cô Casewell, có nêu quan điểm về tội phạm trong án mạng vừa xảy ra)

(Cô Casewell đi vào tay xách túi, thư thái, ấn chuông)

(Mollie chạy ra)

Mollie: Dạ chào quý khách, quý khách đặt phòng ạ?

Cô Casewell: Không, tôi đã đặt trước phòng ở đây rồi.

Mollie: Ah tôi thấy rồi cô là cô Katherin Casewell ạ?

Cô Casewell: Vâng.

Mollie: Vâng mời cô lên phòng phía Đông ạ.

Cô Casewell: Vừa rồi đài địa phương có nêu gần đây có xảy ra vụ án mạng bóp cổ chết người. Nạn nhân là nữ. Nhà ta biết chưa ạ?

Mollie: Dạ, cũng đã được thông báo từ đài ạ. Xã hội cũng có những người này kẻ khác. Chắc là do thiếu nợ, hay là do đánh ghen. Nhiều lắm ạ, dạo này cái gì cũng mở nên chưa cần đài báo cũng đã biết rồi ạ.

Cô Casewell: Xã hội đảo điên, toàn những tên giết người bệnh hoạn. Không biết Nhà mình có an toàn không.

Mollie: Dạ, tôi đã xem trích chéo của các vị khách đặt phòng ở đây ạ. Tất cả đều an toàn ạ. Thêm nữa, nhà khách có đường dây nóng nối trực tiếp tới Công An Quận ạ. Quý khách có thể yên tâm nghỉ tại lữ quán ạ. (gọi vọng lên) anh Giles, mang đồ lên cho khách nè!

(Giles đi ra, xách đồ cô Casewell. Cùng Casewell đi vào)

Cảnh 6. (1 phút, Giles thắc mắc Mollie tại sao để Christopher ở phòng đẹp)

(Giles đi ra)

Giles: Bà mẫu của anh, cái phòng có bức hoạ anh thích nhất. anh chỉ muốn e cho ai thuê nếu các phòng khác đã đủ.

Mollie: Anh yêu, em xin lỗi nhé. E không lường trước.

Giles: Mà cái cậu Christopher là cậu thế nào. Cậu ý có vẻ thấy vợ anh hấp dẫn đó!

Mollie: Giles, anh lại thế rồi. Tức là cậu ý khen em. Anh phải vinh dự với điều đó chứ.

(Mollie tiến về phía Giles an ủi. Cả hai cùng đi ra)

Cảnh 7.(2 phút, giới thiệu Ngài Paravicini)

(Ngài Paravicini từ từ vào, tâm trạng bàng hoàng như vừa bị đâm xe)

Ngài Paravicini: Có ai ở nhà không?

(Mollie đi ra)

Mollie: Dạ, quý khách đặt phòng ạ?

Ngài Paravicini: Chào quý cô. Thưa quý cô Nhà mình còn phòng không cô?

Mollie: Hiện tại vẫn còn một phòng nhỏ. Ông thông cảm.

Ngài Paravicini: Oh tôi cũng bất đắc dĩ thôi. Xin tự giới thiệu tôi Paravicini, Anh kiều Ý.

Mollie: Dạ rất vui được quý khách tin tưởng lưu lại ạ.

Ngài Paravicini: Vâng, tôi có chút vướng bận do trời nắng, xe nóng, tiêu xăng tốn, hết nhanh quá, tắt mắt chết giữa đường. Tôi vừa đi bộ vào đây.

Mollie: Dạ thế mời quý khách ngồi nghỉ chút ạ.

Ngài Paravicini: Dạ cảm ơn cô. Cho tôi về phòng đi ạ. Nhà mình điều hoà có vẻ yếu nhỉ. Hơi nóng.

Mollie: Dạ vâng, chúng tôi đang khắc phục trong thời gian sớm nhất ạ.
(gọi lên) anh Giles anh đưa khách về phòng nhỏ ạ.

(Giles đi ra, cùng Paravicini đi vào)

(Màn hạ đèn tắt

(Màn lên, đèn bật)

(Ngày hôm sau)

Cảnh 8.(3 phút, ngày hôm sau, Bà Boyle và Thiếu tá Metcalf đang ngồi nhâm nhi trà. Christopher và Cô Casewell chọc ngoáy Bà Boyle)
(Bà Boyle và Thiếu tá Metcalf đang ngồi nhâm nhi trà ở hai nơi. Thiếu tá ngăn cửa sổ. Bà ngồi chính giữa phòng. Tay cầm tờ báo)

Bà Boyle: (cầm tờ báo) Quả thực giới trẻ cái gì cũng đưa lên facebook, hết cửa tay tới nhảy lầu. Xấu đẹp đưa ra hết.)

Thiếu tá Metcalf: (với tách trà, cầm sách) Bà phải nói thế này mới đúng. Chúng nó đang nói những gì chúng mong muốn. Rất sáng tạo nhưng cũng rất lỗ bịch. Song những cái sáng tạo sẽ còn. Những cái lỗ bịch sẽ mất dần

Christopher: (Đi từ trong ra, có vẻ như nghe được câu chuyện của hai vị) Ôi các ông bà già quá rồi. Thời này là của tụi cháu. Ai không có facebook là nhà quê rồi. Mà có facebook mà không đưa tình trạng, vui buồn...cũng là nhà quê nốt. Các cụ cổ hủ quá!

Cô Casewell: (từ từ đi ra) Nói làm gì với ông bà già. Cậu có lửa không? (giương điều thuốc châm châm. Christ nhanh nhẹn giờ lửa)

Christopher: Ôi người đẹp, xin lỗi tôi là Christopher Wren. Cô là.

Cô Casewell: Katherin Casewell

Christopher: Vâng cô thấy đấy chúng tôi đang tranh luận về giới trẻ facebook...

Cô Casewell:

Bà Boyle:

Thiếu tá Metcalf:

Cô Casewell: Thôi nói chuyện với các cụ tới hàng thế kỷ mới hiểu được ra mắt. Mệt quá.

Christopher: Vâng, mệt đi nghỉ thôi người đẹp.

(Christopher, Cô Casewell có vẻ không hài lòng từ từ đi vào)

Cảnh 9. (5 phút, Mollie nhận điện của Cảnh sát sẽ tới nhà hỏi thăm. Giles và Mollie lo lắng. Bà Boyle than phiền với Mollie về Christopher)

(Chuông điện thoại reo)

(Mollie chạy ra nghe điện thoại)

Mollie: Alo, Nhà trọ Monkswell xin nghe, ai đó ạ...Cảnh sát ạ. Vâng tôi nghe....vâng...alo alo...!

(Thiếu tá Metcalf nhìn Mollie điệu sửng sốt rồi đi vào)

(Giles đi ra)

Giles: Có chuyện gì thế em. anh nghe tiếng e nói Cảnh sát

Mollie: Vâng, tín hiệu yếu quá. Chắc do nắng nóng quá, cháy cả đường dây rồi. Có ông nào xưng là gì Trotter ở Công An Quận sẽ tới

để hỏi thăm Nhà trọ nhà ta lát nữa. E thấy ý ới câu việc rất cần, nên để mọi người khách đừng ai rời đi đâu cả.

Giles: Lạ nhỉ. E có làm gì không? Hay là vụ án mạng. người ta nghi là một trong những khách nhà ta

Mollie: anh ơi, khách nhà ta đều là đặt trước từ mấy hôm trước. Có liên quan gì tới án mạng vừa xảy ra đâu.

Giles: Em chắc chứ?

Mollie: Chắc ạ... À, mà có ông khách lỡ xe hỏng. Ngài gì nhỉ, Para...Paravicini. Đúng rồi, ông này hôm nay mới tới đây thuê.

(bà Boyle đi ra)

Bà Boyle: Cô chủ ơi, tôi thấy điều hòa nhà có vẻ không hoạt động. Mới cả.. cái cậu trẻ ranh gì đó...rất là lẩn át người già nhé.

Mollie: Ý bà là cậu Christopher ạ. Vâng bà thông cảm với tụi trẻ ạ.

Bà Boyle: tôi là tôi...không...

(Trong khi ông Paravicini đang từ từ đi ra từ xa giữa back ground)

Cảnh 10. (2 phút, Paravicini vỗ về Mollie và Bà Boyle về nhiều truyện)

Bà Boyle: Tôi là tôi...không chấp nhận được như thế. Cứ nói người già chúng tôi chậm đi. Nhưng thử hỏi các người trẻ, họ đã làm được gì?

Ngài Paravicini: Vâng tôi nghĩ bà nên thông cảm với giới trẻ.

Mollie: Ngài đây nói phải đấy ạ. Cảm ơn ông, ông Para...

Ngài Paravicini: Paravicini.

Mollie: Ah vâng ngài Paravicini.

Bà Boyle: tôi là tôi...thấy đề nghị Nhà trọ nên tuyển người phục vụ. Không ai đòi chủ nhà đi phục vụ cả. Thứ hai là cái điều hoà phòng tôi không hoạt động, nóng quá (vừa đi vừa quạt tay). Thứ 3 là mọi người định cho chúng tôi ăn trưa gì đây giữa cái trời nóng thế này

Mollie: Dạ dạ...(cầm sổ lên) Nhà mình sẽ ăn lẩu ạ.

Bà Boyle: Ối trời, đừng làm tôi ngất

Mollie: Dạ không ạ, tôi nói lỡ thực đơn của năm ngoái. Dạ thưa bà sẽ ăn canh cua và cà chấm mắm tôm ạ.

Ngài Paravicini: Tuyệt vời!

Bà Boyle: Thế còn đỡ. Song chị có biết canh cua rau mùng tơi cần cho ít mắm tôm vào mới ngon không. Chẳng biết gì cả!

Mollie: Dạ, cho mắm tôm vào canh ạ. Giờ con mới biết ạ.

Bà Boyle: Trời ơi tôi sống ở thế kỷ bao nhiêu thế này?

Cảnh 11. (7 phút, Trung sĩ điều tra Trotter tới, và nêu lý do về vụ án vừa qua có liên quan tới Nhà trọ Monkswell. Về xuất xứ của người bị hại. Về vụ án năm xưa với số phận của 3 đứa trẻ ở Nhà Stanning, nơi mẹ nuôi, hiện tại, chính là người bị hại.)

(Trời đổ mưa rất to)

(có tiếng gõ cửa)

Mollie: Dạ, Tôi ra ngay.

(đi vào cùng Trotter)

Mollie: Ông là ...

Trotter: Thưa bà nhà ta có phải nhà trọ Monkswell không ạ?

(Để mũ bảo hiểm và chìa khoá xe máy lên bàn)

Mollie: Vâng thưa ông. Tôi là chủ nhà Mollie Raster. Ah ông là ông cảnh sát Trotter, người vừa gọi điện cho tôi lúc sáng từ Công An Quận ạ?

Trotter: Tôi xin tự giới thiệu, trung sĩ điều tra Trotter William (vừa nói tay vừa móc ra ví có thẻ điều tra trước mặt Mollie), của phòng điều tra Quận Scotland. Tôi tới đây theo lệnh của ngài Chánh thanh tra Hogben, tới lấy thông tin và gửi về trụ sở.

Mollie: Vâng thưa ông, chúng tôi cũng mong ngóng ông từ sáng ạ. (gọi vọng ra) anh Giles ơi, có cảnh sát tới nhà này.

(Giles chạy ra)

Mollie: Giới thiệu với ông đây là phu quân của tôi, anh Giles. Giles, ông trung sĩ Trotter.

Giles: Chào ông (giơ bắt tay)

Trotter: Vâng cho tôi xin bắt đầu ngay câu chuyện lý do tôi tới đây ạ. Xin phép bà chủ Mollie, cho tôi được gặp các vị khách tới trọ tại khu nhà.

(Christopher, Metcalf, Casewell từ từ ra)

Trotter: Vâng, tôi xin nêu lý do: Theo như vụ án chắc các ông và các bà đã rõ ở đường Paddington, nạn nhân là một phụ nữ, cô ta tên Lyon trên danh thiếp. Song thực chất trong lý lịch tại trụ sở Quận thì không có ai tên Lyon cả. Theo xác nhận nhận diện mặt mũi và điều tra tại nhà ở. Cô ta thực chất là bà Stanning. Vâng bà Stanning, của vùng nông trại Longridge

Cô Casewell: Trời ơi, vụ án nông trại Longridge...

Giles: Ý ông muốn nói tới vụ án về những đứa trẻ nuôi của ông bà chủ Stanning vùng nông trại Longridge cách đây đã khá lâu?

Trotter: Vâng, chính xác ạ, song chưa hết ạ. Tại hiện trường vụ án bà Stanning, có thu được một cuốn sổ, được ghi vào 02 địa chỉ (vừa nói vừa đưa ra cuốn sổ). Một tại nơi xảy ra án mạng, và một là: Nhà trọ Monkswell. Bên dưới có hình vẽ ba con chuột. Vâng đó là lý do tôi có mặt ở đây.

Mollie: (phát hoảng, chạy tới nắm tay Giles) Ôi anh ơi, tại sao lại liên quan tới Nhà trọ của chúng ta.

Giles: Ông trung sĩ, ông không đùa đó chứ?

(Thiếu tá Metcalf vừa đi không để ý lấy chìa khoá xe máy của Trotter để trên bàn)

Trotter: Và sau đây tôi sẽ thu thập thông tin của các vị đây và gửi lại cho Chánh thanh tra Hogben. Và vừa phải đảm bảo không có thêm nạn nhân nào nữa. Vâng thưa quý vị, tôi còn chưa nói thêm là, trên người nạn nhân còn có thêm mảnh giấy (lấy trong túi áo ra mảnh giấy) có ghi "Đây là con chuột đầu tiên". Có nghĩa là, thưa quý vị, sẽ còn có 02 con chuột nữa tiếp tục là nạn nhân.

(Cả phòng lặng thinh một chút)

Mollie: (đi về phía ông trung sĩ) Không thể thế nào, vì tất cả các khách hàng của tôi đều được đặt chỗ trước cả tuần. Trước cả khi án mạng của ông xảy ra.

Giles: Thật điên rồ! (vừa giữ tay Mollie)

Trotter: Mọi chuyện đều có thể thưa cô.

Cô Casewell: Trời ơi, vụ án ba đứa trẻ nhận nuôi bởi gia đình Stanning. Một đứa do bị ngược đãi bị chết yếu... trời!!

Trotter: Vâng, thưa cô...cô là cô Katherin Casewell như ghi ở đây (vừa nói vừa cầm sổ nhà trọ và đọc) Vụ án bây giờ vẫn chưa hết bàng hoàng ạ. Cách đây 7-8 năm, đứa trẻ bé nhất, 11 tuổi, đã qua đời. Lý do toà án đưa ra là do ngược đãi nhà Stanning. Nhà Stanning đã bị kết án giam trong 6 tháng. Ông Stanning đã không rõ nguyên nhân chết trong trại giam. Bà Stanning thì đã mãn hạn tù...và kết cục như chúng ta biết ngày hôm nay.

(Cả phòng lặng thinh một chút lần 2)

Trotter: Vâng, và để đảm bảo an toàn tính mạng của mọi ng. Không phải để con chuột nào nữa thiệt mạng. Sau đây mọi người sẽ đảm bảo theo chỉ dẫn của tôi. Đầu tiên tôi xin lấy thông tin của từng người ạ.

Bà Boyle: Có lẽ chúng ta không chọn đúng Nhà trọ rồi.

Cảnh 12. (3 phút, Trotter lấy thông tin từng người, lý do họ ở đây. Thiếu tá Metcalf xác nhận Bà Boyle là người phán xét chuyện 3 đứa trẻ ở với Nhà Stanning)

(cảnh trong góc Trotter lấy thông tin của CaseWell, Giles, Mollie, Christopher, Paravicini)

(Trong khi Thiếu tá Metcalf chat với Bà Boyle)

Thiếu tá Metcalf: Bà Boyle này tôi và bà đều già cả rồi. Bà đừng dấu tôi nữa.

Bà Boyle: Ông là cựu binh. Sao ông biết tôi giấu ông điều gì.

Thiếu tá Metcalf: Bà chính là người quản nhiệm xác nhận cho trường học nơi có 02 đứa trẻ kia về ở với Nhà Stanning

Bà Boyle: Ý ông là...vâng, thì có sao ạ. Tôi thấy gia đình Stanning vui vẻ đó chứ. Họ có sữa nóng, có bánh ngọt, rất cần cho trẻ mồ côi. Và quan trọng nhất họ đang hiếm muộn con cái.

Thiếu tá Metcalf: Song bà chắc hiểu nỗi bi thương của gia đình 03 đứa trẻ.

Bà Boyle: Tôi được biết mẹ chúng nó chết do nghiện rượu. Bố chúng nó thì bỏ đi, không thấy tăm hơi, tôi thấy Nhà Stanning có đủ điều kiện nhận nuôi.

Thiếu tá Metcalf: Và bà đã thấy hậu quả của họ...

Bà Boyle: Tôi không đoán trước được. Tôi cũng như ông thôi. Và cậu bé kia đã có lý do chết do ốm bệnh. Nhưng do không được chăm sóc cẩn thận từ bố mẹ nuôi như toà phán xét nhà Stanning thì tôi không có ý kiến.

Thiếu tá Metcalf: Tức là bà đã không coi mình có trách nhiệm với vụ án dẫn tới cái chết của đứa bé 11 tuổi?

Bà Boyle: Tôi thấy mình làm đủ trách nhiệm với xã hội. Còn lại tùy ông nghĩ.

(Thiếu tá và bà Boyle ra lấy thông tin)

(Trong khi những người còn lại ra ngoài)

(Thiếu tá, bà Boyle ra ngoài)

(Giles ở lại cùng Trotter)

Cảnh 13. (5 phút, Trotter muốn gửi tin qua đường điện thoại về nhà trong khi một án mạng mới xảy ra tại Nhà trọ)

Trotter: Vâng, tôi đã có thông tin, bây giờ tôi cần gửi tin về văn phòng. Nhà mình điện thoại tốt chứ.

Giles: Vâng mời ông.

Trotter: (cầm điện thoại đưa lên quay số) ...không thấy tín hiệu.

Giles: Hay do thời tiết nóng quá cháy đường dây. Để tôi và ông đi kiểm tra

Trotter: Đường dây đi đâu ý nhỉ

Giles: Ra ngoài thưa ông

(Trotter và Giles đi ra)

(Bà Boyle đi vào, thấy tờ báo trên bàn, cầm lên đọc)

Bà Boyle: Quái gở, còn gì xảy ra thế này nữa.

(Một cánh tay thò ra tắt đèn)

Bà Boyle: Ai tắt đèn đi đó...trời ơi tối thế này

(Một bóng đen vụt qua)

Bà Boyle:áh...ợ ợ (và nằm xống ghế, đầu để bên bàn, tình trạng bất tỉnh).

Mollie: (đi vào, bật đèn, vừa đi vừa nói) Sao ai lại tắt đèn đi thế này (nhìn thấy bà Boyle đang nằm, thì hét lên)

Mollie: Á...á..á.!!!

PHÂN ĐOẠN 2: (30')

Cảnh 1. (5 phút, Trotter lại gặp từng người, hỏi cung: Mollie, Giles, Christopher về thời gian họ ở đâu khi án mạng xảy ra)

(Mọi người lại tập trung ra sảnh, xác bà Boyle đã được chuyển đi. Trung sĩ Trotter ngồi trên ghế, bên mình là sổ ghi chép)

Trotter: Bà Ralston, thưa bà có thể cho biết bà trông thấy xác bà Boyle rồi bà có làm gì nữa không ạ? Có ai xung quanh không ạ?

Mollie: (đang ngồi ủ rũ) Ghê sợ quá, tôi...tôi hét lên. Tôi cũng không để ý trong phong có ai không nữa.

Trotter: Lúc đó bà đang đi đâu ra ạ? Bà có nghe thấy gì không?

Mollie: Tôi nhớ có lẽ có tiếng chạm nhẹ cửa, thì tôi từ bếp đi vào, thấy đèn tối bùng.

Trotter: Lúc đó là cửa nào hả bà, cửa trên, cửa dưới, cửa trái cửa phải? Thực sự tôi cũng không còn nhớ gì nữa (búng mắt).

Giles: (tiến đến Mollie) Ông thôi đừng hỏi cô ta nữa.

Trotter: Thưa ông tôi có quyền điều tra. Và do sự việc diễn tiến phức tạp cho nên tôi cần phải đưa ra những cung điều tra có thể để giải quyết được vụ án ạ.

Giles: Sao ông biết có án mạng tiếp?

Trotter: Thì trên quyển sổ đã ghi địa chỉ Nhà mình. Và khi tôi tới đây đúng là một diện rộng cho điều tra. Ai cũng khả nghi cả. Và ...lại thêm một nạn nhân.

Trotter: Vậy tôi xin ghi lại lời khai bà Ralston là, bà đang ở trong bếp, nấu ăn. Và nghe tiếng một cửa nào đó đóng, ra khi thấy phòng chờ tối bùng. Bà bật điện và thấy xác bà Boyle. Bà hét lên.

Trotter: Vậy hiện có ông Ralston ở đây, thưa ông, ông làm gì trong khoảng thời gian đó?

Giles: Tôi làm theo lời ông nói. Tôi lên tầng xem điện thoại đường dây mở rộng có hoạt động không.

Trotter: Chỉ vậy thôi sao mà mất nhiều thời gian nhỉ.

Giles: Tôi không nghĩ như vậy. Lúc đó tôi đang nghĩ về một vài thứ.

Trotter: Còn ông Christopher, lúc đó ông làm gì?

Christopher: Tôi thì sau khi ở bếp dự định phục vụ nấu ăn cho bà Ralston. Tôi lên phòng.

Trotter: Ông lên và ở đó làm gì?

Christopher: Thì tôi thấy người khó chịu cần gọi tắm.

Trotter: Và ông nghe thấy bà Ralston hét?

Christopher: Vâng.

Trotter: Và thật là ông và ông Ralston không gặp nhau.

Christopher: Có lẽ thế vì chúng tôi đi cửa sau.

Cảnh 2. (5 phút, Trotter hỏi cung: Paravicini, Cô Casewell, Thiếu tá Metcalf về thời gian họ ở đâu khi án mạng xảy ra. Tổng kết ai cũng là nghi vấn)

Trotter: Vâng, ông Paravicini, ông có thể cho chúng tôi biết khi đó ông làm gì?

Paravicini: Tôi ở phòng vẽ và chơi với cây đàn dương cầm bản nhạc "Ba con chuột mù"

Trotter: Lạ nhỉ, vụ án chúng ta đang xử lý cũng về ba con chuột mù.

Paravicini: Thì có sao ạ, một sự trùng hợp vụ án với bài đồng ca của trẻ con, đây để tôi đánh điệu ông nghe.

(Paravicini lẩm nhẩm nốt theo điệu Ba con chuột mù)

Trotter: Thôi tôi xin ông. Ông đánh đàn nhưng có vẻ không ai nghe thấy tiếng nhạc?

Paravicini: ah, tôi gõ nhẹ bằng một ngón. Tôi thử xem. Ôi một giai điệu ám ảnh căn nhà. Và hình như tôi nghe thấy tiếng huýt sáo về giai điệu đó cơ.

Trotter: Ông nghe ở đâu, bên trong bên ngoài, bên dưới, hay bên trên nhà?

Paravicini: Ah lúc đó tôi cũng không xác định rõ.

Trotter: Vậy là ông Ralston và ông Christopher ở trên lầu, ông Paravicini ở phòng vẽ. Còn cô Casewell, cô ở đâu và làm gì khi nghe thấy bà Ralston hét ạ?

Cô Casewell: Tôi đang viết dở một lá thư trong phòng, và tôi chạy xuống đây

Trotter: Cô không phiền cho tôi xem những gì cô viết?

Cô Casewell: Tôi nghĩ đó không phải là việc của ông.

Trotter: Còn ông, thiếu tá Metcalf, khi đó ông làm gì?

Thiếu tá Metcalf: Tôi đang đi dạo xuống tầng hầm tham quan ngôi nhà vì tôi thấy kiến trúc của ngôi nhà rất thú vị. Khi đó tôi thấy cửa dưới có bóng chân và tôi mở và đi xuống.

Trotter: Thưa ông tôi không dám can dự vào sở thích của ông. Ông vừa bảo tôi ông cũng nghe và thấy một tiếng mở cửa cọt két? Tức là kẻ thủ ác sau khi ra tay với bà Boyle đã đi xuống cửa đó.

Thiếu tá Metcalf: Tôi nghĩ mọi chuyện có thể xảy ra. Tôi nghĩ kẻ thủ ác có thể đeo găng tay.

Giles: Tôi thấy ông hơi thừa thời gian đấy ông trung sĩ. Như vậy ai cũng có điểm việc riêng của họ.

Trotter: Thưa ông như vậy tôi cũng có thể kết luận, các bạn cũng có thể là thủ phạm. Vì các bạn đều không có bằng chứng ngoại phạm. Có nghĩa là không ai trong các bạn nhìn thấy người kia làm cái việc mà người đó cho là vậy.

Cảnh 3. (3 phút, Christopher bị cho là cùng lứa với thủ phạm. Mollie vỗ về)

(Giles tiến tới)

Giles: Tôi thấy ông đã bỏ qua một loạt chi tiết từ vụ án của ba đứa trẻ. Đứa trẻ nhất bị giết. Vậy anh chị của chúng đâu, họ tới giờ cũng 23, 24 tuổi rồi. Tôi nghĩ xoay về phía tuổi tác. Ông nên xem xét những thành viên ở lứa tuổi đó.

(Giles vừa nói vừa hướng mắt về phía Christopher)

Christopher: Sao mọi người nhìn tôi. Tôi không có liên quan tới vùng nông trại đó. Tại sao lại là tôi nhỉ? Đây là một lời buộc tội vô căn cứ ông trung sĩ.

Mollie: Christ, không ai chống lại anh cả. Ông trung sĩ, ông không định bắt cậu ta chứ.

Trotter: Tôi chưa chỉ định hay buộc tội ai? Tôi không đặt ai và điểm khó xử.

Giles: Mollie e điên rồi.

Mollie: Khoan đã ông Trotter, tôi xin nói chuyện với ông một chút được không?

Cảnh 4. (3 phút, Mollie chat với Trotter, bày tỏ quan điểm bố, người anh lớn, người chị của lũ trẻ.)

(Mọi người ra ngoài. Phòng chỉ còn Mollie và Trotter)

Trotter: Cô có chuyện muốn nói riêng với tôi.

Mollie: Ông có biết là ông đang đi theo hướng cho rằng kẻ giết người là người anh lớn trong ba đứa trẻ của vụ án trước?

Trotter: Tôi và cô đều thực sự chưa rõ chuyện gì cả. Những gì đã xảy ra là người mẹ nuôi của lũ trẻ bị ngược đãi, đã bị giết. Rồi người đã có quyết định gửi lũ trẻ cho Gia đình ngược đãi, cũng đã bị giết. Và vừa rồi tôi tìm ra đường dây điện thoại bị ai đó cắt. Tôi cũng chưa hình dung nghi phạm. Một giả thiết có thể là bố của tụi trẻ. Nếu tính tới giờ ông lão có lẽ 65-70 rồi.

Mollie: Ah, đúng rồi, tôi nghe nói ông ta là một cựu binh. Ah.. trời ơi, không lẽ lại là Thiếu tá Metcalf. Tôi có thấy sắc mặt ông ý tái nhợt khi tôi nhận cuộc gọi từ cảnh sát. Như vậy cũng có thể thủ phạm tình nghi là ông Thiếu tá Metcalf.

Trotter: Cô còn nghi vấn vị khách nào nữa không?

Mollie: Tôi có để ý ông Paravicini. Khi tôi nói về cuộc điện thoại từ cảnh sát, quân bài của ông ta đang cầm trên tay rơi xuống.

Trotter: Cô đúng là nhà phân tích tâm lý tốt. Có lẽ không hẳn chỉ riêng cậu trẻ Christopher nhỉ. Như vậy có thể là người bố. Có thể là đứa trẻ lớn. Và cũng có thể cô chị. Đúng rồi còn cô chị.

Mollie: Không lẽ lại cô Casewell?

Trotter: Đúng vậy cô Ralston, ngay cả chồng cô nữa, ông Ralston tôi nghĩ cũng cùng độ tuổi người anh lớn của lũ trẻ đó.

Mollie: Giles sao? Thực sự ông làm tôi sợ.

Trotter: Cô gặp Giles và hoàn cảnh Giles thế nào cô biết không?

Mollie: Tôi gặp Giles tại một bữa tiệc. Bố mẹ Giles đều mất cả.

Trotter: Đấy cô thấy đấy nếu đưa vào sự việc thì ai cũng sẽ là thủ phạm.

Mollie: Kể cũng lạ. Giles bảo anh ý đi London hôm đó mua lồng gà. Cái hôm mà án mạng xảy tới.

Trotter: London khá xa.

Mollie: Không tôi đảm bảo anh ta không đi London, vì anh ta không mua được hàng.

Trotter: Bà có thấy áo khoáy chồng bà mặc hôm qua không?

Mollie: Đây áo anh ý đây. (Mollie với áo trên mắt)

Trotter: (Lấy trong túi áo tờ báo được gấp) Tờ báo hôm qua, bán ngay tại địa phương ạ.

Mollie: Không lẽ Giles giấu tôi việc gì...

Trotter: Cho tôi cầm và đi xem cái áo (mang áo vào trong)

Cảnh 5. (3 phút, Mollie chat với Christopher, bày tỏ quan điểm an ủi)

Mollie: (Đang bưng mặt)

Christopher: (Đi vào gần tới Mollie) Cô Mollie, cô sao vậy, cô cũng nghĩ như họ không?

Mollie: Christopher tội nghiệp. Không tôi không buộc tội cậu.

Christopher: Cô không thấy trung sĩ Trotter nói gì với mọi người về tôi sao. Cả anh Giles.

Mollie: Tôi chỉ nghĩ đôi khi cậu phải va chạm với điều là: bạn bè thân của mình rồi, tất cả họ, đều quay lưng lại với mình. Cậu nên quen dần cái đó.

Mollie: Đây cậu xem, Giles bảo tôi hôm qua đi London, xong xem này (cầm tờ báo lên) anh ta lại ở đây, không đi đâu cả. Cậu bảo bây giờ tôi tin ai?

Christopher: Cô không tin điều đó ư. Ngay cả tôi đôi khi tôi cũng muốn trốn chạy quá khứ. Mẹ tôi thường coi tôi sẽ là kiến trúc sư của bà sau này. Nên đặt tên tôi như vậy. Nhưng đó đâu phải điều tôi muốn. Tôi luôn bị người khác điều khiển theo ý nghĩ của họ.

Mollie: Tội nghiệp cậu...

Christopher: Đúng là anh Giles của cô chỉ lái xe lòng vòng quanh thị trấn. anh ấy cũng là một kẻ tình nghi.

Cảnh 6. (3 phút, Mollie cáu giận với Giles, khi Giles hiểu lầm thấy Mollie gặp Christopher)

(Giles bước vào thấy Mollie và Christopher)

Giles: Xin lỗi tôi có làm gián đoạn chuyện riêng...

Mollie: Không, Giles, tại e đang an ủi Christ về việc cậu ý đang bị kết tội mà cậu ý không làm. Christopher cậu đi đi, để hai chúng tôi nói chuyện.

Christopher: tôi không đi đâu cả. Tôi ở đây bảo vệ cô, Mollie.

Giles: Tuyệt chuyện gì thế này. Mollie, e đang đồng loã với một tên giết người điên loạn đó

Mollie: Giles anh không được bêu xấu cậu ta như vậy.

Giles: Mollie, e phải hiểu anh và mọi người đều đồng ý và kẻ giết người có dáng vẻ như Christ.

Mollie: Giles e chỉ muốn nói rằng, Christ đang không có tâm trạng tốt. Nhưng cậu ý vô tội.

Giles: Xem nào e chưa gặp cậu ta, rồi cậu ta cũng đã muốn nấu ăn luôn cùng với e. Hợp quá nhỉ. Chắc có lẽ e đã tới London gặp cậu ý rồi cũng nên.

Mollie: Giles anh thôi đi.

Giles: Đây e xem đi, một vé bus đi London (rút ra cái vé đi xe bus) chắc chắn là của em, anh tìm thay trong bếp. E đi London có việc gì?

Mollie: Em...em...

Giles: Em không thể nói tại đây đúng không?

Mollie: Em có lý do riêng. E sẽ nói với anh lúc thích hợp. Song Giles, anh giải thích cho e thứ này cái (lấy tờ báo gấp trên bàn đưa cho Giles)

Giles: Em lấy thứ đó ở đâu ra thế?

Mollie: trong túi áo khoác hôm qua của a. anh không đi London phải không?

Giles: ...

Mollie: Giles e hiểu, có thể chúng ta đến với nhau quá nhanh nên e chưa biết gì về quá khứ của anh.

Giles: Mollie e điên thật rồi!!

(lúc đó Paravicini đi vào)

Paravicini: Ôi nào các bạn trẻ, tôi nghe thấy từ gì đây: điên loạn à?

Giles: Thưa ngài đây không phải vấn đề của ngài. Xin ngài đừng can thiệp vào ạ

(Giles định đưa Mollie đi ra)

(Trotter đi vào ngăn hai người)

Cảnh 7. (3 phút, Trotter không tìm ra chìa khoá xe máy đi về Bốt cảnh sát để báo cáo. Tiếp tục hỏi cung mọi người xem ai dấu nó. Trotter kết luận về kẻ tội phạm)

Trotter: Các ông bà có thấy chìa khoá xe máy của tôi ở đâu không?

Giles: Không thưa ông. Ông để đâu. Ông tìm kỹ các túi chứa.

Trotter: Ông Paracivini, ông có thấy nó đâu không?

Paravicini: Ông có nhớ lần cuối ông để đâu không?

Trotter: Tôi không nhớ. Thường thì tôi để dễ dễ tìm. Có lẽ trên mặt bàn này (chỉ lên bàn)

Trotter: Có lẽ kẻ thủ ác không muốn tôi quay trở lại báo cáo với Chánh thanh tra. Đường dây điện thoại thì bị cắt. Thôi được rồi. Tôi xin nhờ ông bà Ralston mời các vị khách lại đây một lần nữa ạ. Vì tôi nghĩ là tôi biết ai là kẻ thủ phạm rồi.

Giles: (và Mollie hốt hoảng) Ông cho là đã tìm ra thủ phạm?

Cảnh 8. (5phút, Trotter quyết định nhờ mọi người làm lại hành động của từng người tương ứng, vì đã phát hiện ra hung thủ. Trotter lật tẩy Mollie)

(Sau khi các vị khách đã tập hợp đầy đủ. Trotter đứng giữa)

Trotter: Tôi xin thông báo, chìa khoá xe máy của tôi đã bị ai đó cố ý lấy đi. Như vậy nó càng làm chứng tỏ kẻ thủ ác muốn che dấu thông

tin, và muốn chúng ta chôn chân tại đây. Song tôi đã có cách khác để đưa ra bộ mặt thật của kẻ đang cố gắng dấn mặt với mọi ng.

(Một phút căn phòng im lặng)

Trotter: Và tôi trung sĩ điều tra không muốn bỏ đây để có thêm một án mạng nữa. Như lời cảnh cáo trong tấm giấy đó từ án mạng đầu tiên. Và tôi biết đó những đứa trẻ, chúng đã ra tay để trả thù cho sự mất mát anh em. Cho sự côi cút của ngược đãi của người đời với chúng.

(Một phút căn phòng im lặng lần 2)

Trotter: Bây giờ tôi xin mọi người làm giúp tôi một việc. Là bây giờ nhờ các vị diễn lại khoảnh khắc thời gian mà xảy ra án mạng với bà Boyle. Khoảnh khắc đó các vị đang làm gì thì diễn lại ạ. Song chỉ khác là, không phải chính các vị diễn lại, mà là người khác diễn. Cụ thể: Tôi muốn ông Christopher vào nghe xem đường dây mở rộng thay thế ông Giles. Ông Ralston thay thế hoạt động Ông Thiếu tá Metcalf. Ông thiếu tá làm hoạt động của ông Christopher. Bà Ralston thay thế hoạt động ông Paracivini. Ông Ralston thay bà Ralston xuống bếp.

Trotter: Tôi cũng đã biết một trong số 6 hành động này là giả. Còn lại là thật. Và khi tôi biết hành động nào là giả, thì kẻ đó là thủ phạm.

(Mọi người tản ra ai nấy đều làm hành động như Trotter yêu cầu. Chỉ còn Trotter trên sân khấu)

(Lát sau tiếng nhạc Ba con chuột mù vang lên...15 giây)

Trotter: (gọi to) Bà Ralston, bà Ralston!

Mollie: (từ trong)vâng tôi đây!

(Mollie chạy ra)

Mollie: Ôi, ông đã biết ai là kẻ giết người rồi sao?

Trotter: (thản nhiên) vâng thưa cô.

Mollie: Ai vậy?

Trotter: Cô cũng biết mà.

Mollie: Tôi không hiểu ý ông?

Trotter: Cô đúng thật ngốc khi có thể vào con đường cùng nếu cô gặp tôi. Và đúng lúc này, lại một lần nữa cô đang gặp nguy hiểm. Tôi biết cô biết bà Boyle là ai mà. Sao cô không nói cho tôi.

Mollie: Tôi không hiểu ông đang nói gì. Tôi đang cố quên mọi thứ.

Trotter: Cô quên sao được. Tên của cô là Waring? Cô Waring người giữ trẻ trường tư năm đó đây rồi.

Mollie: Trời ơi, ông là...

Trotter: Cô quên Jimmy rồi sao. thằng bé đã gửi cô lá thư cầu cứu. Song không thấy cô hồi âm. Rồi nó phải ra đi trong ngược đãi.

Mollie: Nó không đúng. Lúc đó tôi bị ốm, nằm liệt giường. Và lá thư đó hàng tuần sau mới tới tay tôi. Tôi không kịp trả lời thì đã nghe tin Jimmy. Điều đó làm tôi hối hận tới ngày hôm nay.

Trotter: Vâng nó thật là tồi tệ. Tội nghiệp Jimmy.

(Trotter rút ra khẩu súng chĩa và Mollie)

Mollie: Ông ...ông.. là cảnh sát điều tra. Sao ông lại có súng?

Trotter: Cô biết tôi là ai không?

Cảnh 9. (5 phút, Thiếu tá Metcalf lật tẩy Trotter. Mollie và Giles lại tìm được tình yêu)

Mollie: Ông ...ông là...

Trotter: Tôi là Geogie, anh cả của Jimmy đây. Cái bà mẹ tồi tệ đó đã làm em trai tội nghiệp của tôi ra đi. Tôi thật tiếc là không kết liễu bà ta ngay trong tù cùng chồng bà ý. Và tôi ước đã thành hiện thực hôm nay. Tôi mong Jimmy biết "Chúng ta sẽ trả thù khi chúng ta trưởng thành nhé e". Và cô cũng sẽ chịu chung số phận với họ, thưa cô Mollie.

Trotter: (huýt sáo bài Ba con chuột mù)

(Mollie ngã xuống ghế ngất)

(cùng lúc đó Thiếu tá Metcalf và Cô Casewell vào)

(Thiếu tá Metcalf: Chạy đi tội Giles)

Cô Casewell: (tiến lại Geogie) (Geogie hạ từ từ súng xuống) Anh có nhớ tôi không Geogie?

Trotter: (sửng lại)

Cô Casewell: Điền trại, những con lợn, những con chó...những con bò đuổi nhau.

Trotter: Trời ơi Kathy, em tôi. Sao e lại ở đây?

Cô Casewell: Em đã trở lại Anh để tìm anh. Và ở đây e thấy cái vuốt tóc của anh là em nhận ra anh. Em muốn anh đi cùng em.

Trotter: Đi đâu e? kẻ thù chúng ta ở đây mà?

Cô Casewell: Em muốn đưa anh đi tới nơi bọn họ không tìm ra được. Và cũng là những nơi anh không thể làm hại được ai.

(Casewell lôi Trotter đi vào)

(Thiếu tá Metcalf cùng Giles vào)

(Giles đỡ Mollie dậy, tay cầm một gói quà)

Giles: Mollie, Mollie em yêu, em có sao không?

Mollie: (thều thào) tất cả là do em, em không trả lời bức thư đó.

Giles: Em yêu thôi đừng nghĩ gì, nghỉ ngơi đi.

Thiếu tá Metcalf: Ông để bà nghỉ, mọi việc đã được kiểm soát rồi. Tôi là công an địa phương.

Mollie: Ông là công an?

Thiếu tá Metcalf: Tôi đã thực sự thấy vấn đề khi Trotter xuất hiện. Song tới giờ chưa có gì xấu quá xảy ra. Tôi đã nói với ông Giles và cô Casewell.

Mollie: (nhìn Giles) Hãy nói với em anh đi London có việc gì?

Giles: Em yêu, anh đi vì muốn có một kỷ niệm cho ngày cưới chúng ta tròn 1 năm. Đây em xem này (chìa quà ra). Còn em e đi London có việc gì.

Mollie: Ôi Giles anh thật ngốc. Cũng là một mục đích.

(Giles và Mollie ôm nhau vòng tay)

(Hạ màn kết thúc)

HẾT.

Table of Contents

PHÂN ĐOẠN 1: (45')

PHÂN ĐOẠN 2: (30')

HẾT.